

Autor: Wilfred von Oven

Spoluzakladatel a přítel Semináře Thule, bývalý rektor univerzity sociálních věd v Buenos Aires

Každý rok v den výročí jeho úmrtí, 4. října 1991, si mnozí přátelé, žáci a stoupenci v Argentině i na celém světě připomínají velkého učenice, prof. dr. Jacquese De Mahieu, muže, jenž jako vysokoškolský učitel snad více než kdokoli jiný přispěl k upevnění svazků mezi starým kontinentem a Amerikou. De Mahieu sledoval stopy našich indoevropských předků v Americe tak důkladně, že na základě jím objevených prastarých architektonických památek (menhiry) a nápisů (runy, i svastiky) nemůže dnes již nikdo popírat přítomnost Vikingů (v 10. století n. l.), potomků Trojanů (kolem počátku n. l.) a dokonce severských „megalitiků“ v takzvaném Novém světě.

Redakce Délského potápěče si uvědomuje kontroverznost myšlenek Jacquese de Mahieua, a rovněž ne všechny jeho názory prezentují stanoviska DP. Životopis a článek je publikován pouze pro studijní účely a jeho cílem je poskytnout vhled do problematiky tzv. esoterického hitlerismu, stejně jako do spojení esoterických a antropologických teorií, tvořících jakousi ideologii „vědeckého rasismu“.

Jeho sebrané spisy zahrnují kolem půl stovky knih ze specializovaných oblastí antropologie a sociologie, z nichž většina vyšla s obrovským publicistickým úspěchem ve španělštině a v portugalštině, bezmála tucet v německém jazyce a jen několik málo i v milované francouzské vlasti. Poslední kámen do základu jeho smělé hypotézy o nordické prehistorii Ameriky měly tvořit poznatky získané z úspěšné expedice k tajuplnému Velikonočnímu ostrovu, kterou De Mahieu podnikl ještě roku 1990. Neúnavně zpracovával její vědecké výsledky, avšak smrt přišla příliš brzy.

Narozen v roce 1915, mohl svá studia filozofie, politologie a hospodářských věd ukončit získáním doktorského a profesorského titulu ještě předtím, než byl na začátku druhé světové války povolán k jednotce nemotorizovaného dělostřelectva rodné země a jako její příslušník prožil 22. června 1940 katastrofální zhroucení Francie. O této době pojednává malá, jen v Německu vyšlá knížka o takzvaném odboji (*Résistance*), k němuž jak známo chtělo náležet tolik ještě dnes aktivních francouzských politiků. I v této oblasti de Mahieu rozhodně přispěl,

na rozdíl od schválené teorie, k obnově historické pravdy.

V Argentině, kam se dostal se svojí rodinou po dobrodružném útěku na konci války, se připojil k hnutí generála Peróna, který mu v plné politické a ideologické shodě svěřil vedení své stranické vysoké školy („Escuela Superior Peronista“). Toto vysoké, čestné a zároveň náročné místo zastával vedle vyučování na různých argentinských univerzitách (v Mendoze a Buenos Aires) až do takzvané „revoluce osvobození“ (Revolución Libertadora) pučistických liberálních generálů v roce 1955. *La Nación*, velký denní list argentinských liberálů, v opatrném ocenění zesnulého vědce napsal (10. 10. 91): „Byl pro hospodářský řád nesloužící jedinci, vzdálený stejně dalece liberálnímu kapitalismu jako komunistickému totalitarismu.“ Jestliže tím deník mínil uspořádání podle zásady „prospěch celku má přednost před prospěchem vlastním“, měl jistě pravdu.

El Nacionalista, list argentinských národovců, to ve svém nekrologu (5. 10. 1991) vyjádřil jinak. Nazývá jej „archetypem muže cti, jenž až do posledního důsledku zůstal věren svým ideálům.“ Jako takovému jsme mu my, jeho blízcí osobní přátelé a kamarádi, důvěrně zavázáni. I v toto výročí úmrtí želíme vynikajícího francouzského učenice, upřímného přítele Německa a bojovníka **za sjednocenou Evropu etnokulturních vlastí**.

Jacques de Mahieu patřil k nejužším spolupracovníkům „Semináře Thule“ od jeho založení.